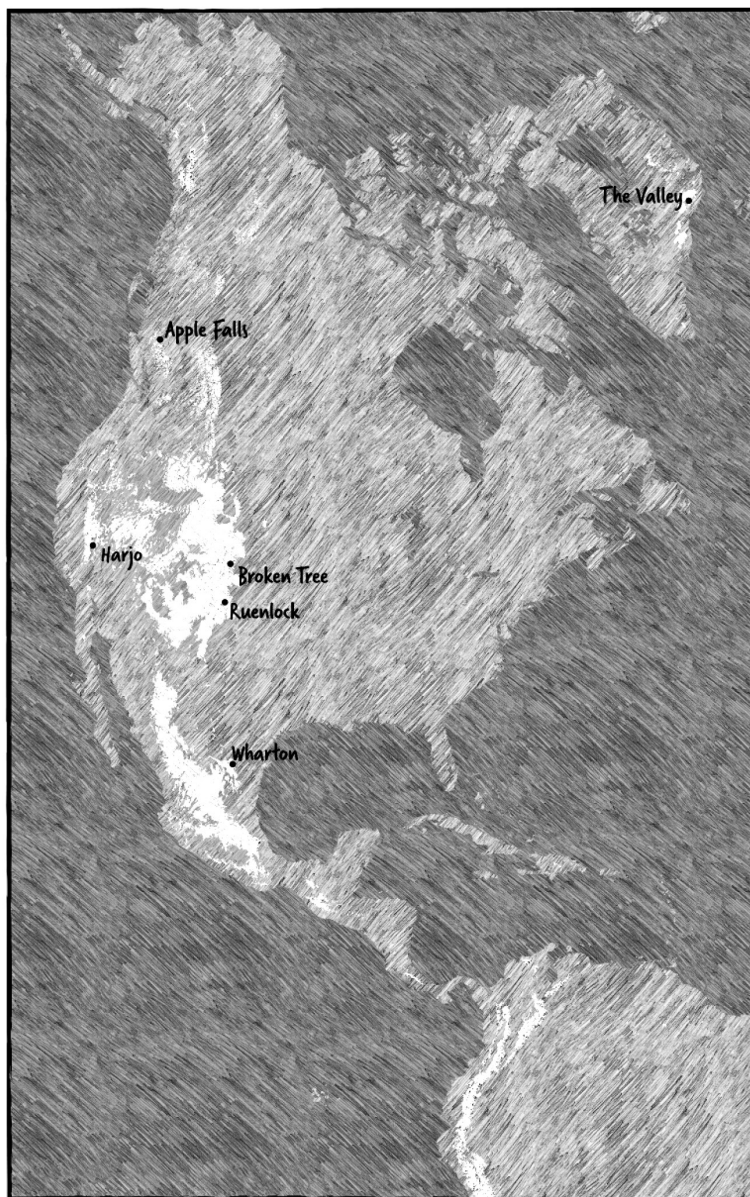

“Yalnızca tamamen kaybolan, ebediyen adlandırılmak ister:
Kaybolanı geri dönene dek çağırarak gibi bir düşkünlüğe
sıkça rastlanır.”

Günter Grass

BAŞLANGIÇ

Çocuklar onları bizim yarattığımızı zannederler ama biz bir şey yapmayız. Onlar başka bir yerde, bizden önce, zamandan da önce var olurlar. Bu dünyaya gelirler ve bizi yaratırlar. Bizi önce parçalayarak yaratırlar.

Her şeyin değiştiği gün bunu öğrendim. Üst katta ayakta dikilmiş çamaşır katlıyordum, belim Pearl'ü taşımaktan ağrıyordu. Pearl'ü bedenimin içinde taşıyordum, dev bir balinanın bir adamı yutup karnının güvenliğine indirmesi ve onu dışarı tükürmeyi beklemesi gibi. Pearl, bir balığın asla yapmayacağı şekilde dönüyordu; kanımdan nefes alıyor, kemiklerime yuva yapıyordu.

Evimizin etrafındaki sel suları bir buçuk metreye kadar ulaşıyor, yolları ve çimleri, çitleri ve posta kutularını aşıyordu. Nebraska'yı yalnızca birkaç gün önce sel basmıştı. Sular düzlüğe tek bir dalga hâlinde gelmiş, eyaleti yeniden bir zamanlar olduğu gibi bir iç denize dönüştürmüştü. Dünya artık dağlardan ve her yeri kaplayan sudan ibaret bir adalar deniziydi. Az önce pencereden eğildiğimde, sel sularında kirli ve çarpık yansıma ile karşılaştım, sanki gerilmiş ve sonra belirsiz parçalara bölünmüştüm.

Bir gömlek katladım, sonra birden yükselen çığlıkları duyunca

gözlerim kocaman açıldı. Ses bıçak gibiydi, eklemlerimin arasına saplanıyordu âdeta. Beş yaşındaki kızım Row neler olduğunu anlamış olsa gerekti çünkü, “Hayır, hayır, hayır! Annem olmadan olmaz!” diye bağıırıyordu.

Çamaşırları bırakıp pencereye koştum. Küçük bir motorlu tekne evimizin önünde bekliyordu. Kocam Jacob bir koluyla kulaç atarken diğeriyle de debelenen Row’u tutarak tekneye doğru yüzmeye çalışıyordu. Onu tekneye çıkarmaya yeltendi fakat Row suratına dirseğı patlattı. Teknede bir adam vardı, Row’u içeri alabilmek için küpeşte-den aşağı eğilmişti. Row, üzerine çok küçük gelen ekose bir mont ve kot pantolon giyyordu. Jacob’la mücadele ederken kolyesi göğsünde bir sarkaç gibi salınıyordu. Ağa yakalanmış bir balık gibi çırpınıyordu, Jacob’ın yüzüne su sıçrattı.

Pencereyi açtım ve, “Jacob ne yapıyorsun?” diye bağırdım.

Ne bana baktı ne de cevap verdi. Row pencerede beni görünce daha çok bağırmaya başladı. Onu koltukaltından tutmuş teknenin kenarından yukarı kaldıran adama tekmeler savuruyordu.

Pencerenin yan tarafındaki duvara vurarak tekrar onlara bağırdım. Adam Row’u tutunca Jacob da kendini yan taraftan tekneye çekti. Parmak uçlarımda hissettiğim panik duygusu alev alev bir yanma hissine dönüştü. Pencereden suya atlarken bedenim yaprak gibi titriyordu.

Ayaklarım suyun altında dibe vurdu ve ben de çarpma etkisini azaltmak için yana döndüm. Yüzeye çıktığımda Jacob’ın yüzünü buruşturduğunu gördüm, yüzünde acıyla kasılmış bir ifade vardı. “Annecim! Annecim!” diye bağırıp tekmeler savuran Row’u şu an Jacob tutuyordu.

Tekneye doğru yüzerken bir yandan da suyun yüzeyini kaplayan artıkları kenara itiyordum. Bir teneke kutu, eski bir gazete, ölü bir kedi. Motor çalıştı ve tekne dönerek üzerime bir su dalgası boşalttı.

Row minik kolu kasılmış, parmakları havayı tırmalayarak bana doğru uzanırken Jacob onu sıkıca kendine çekti.

Row uzaklaşırken ayaklarımı çırpmaya devam ettim. Ufak yüzünü, karanlık bir yuvarlağa dönüşmüş ağzını, suyun yüzeyinden esen rüzgârla savrulan dağılmış saçlarını göremez olduğumda dahi çığlıklarını duyabiliyordum.